

Fred si v staršom zrkadle poobzeral, či nemá kravatu nakrivo. Bol síce v tmavom obleku, ale jeho kriľavo žltá kravata s nespočetnými smajlíkmi mu dodávala mladistvý vzhľad. Sem-tam si pohmkával nejakú melódiu, sem-tam si šeptom pospevoval slová pesničky "So beautiful and wild". Usmial sa na fotku mladej filipinky, ktorá sa uškŕňala na vyblednutej fotke. Pusa preletela vzduchom. Starček žmurkol, zobral tabuľku s menom a v dobrej nálade sa vybral na letisko.

Na letisku čakal trpezlivo opretý o tabuľku. Tam vykvetkovaným písmom bolo napísané "MARY GRACE JR.". Vytrčal krk sťa žirafa, keď chce dočiahnuť najvyššie konáre stromov. Veľa ľudí prešlo okolo, až ku nemu pristúpila jedna slečna podobná tej, ktorú už roky videl na svojom popraskanom zrkadle. Obidvaja sa usmiali.

"Mr. Fred Grubok?" opýtala sa dievčina perfektnou angličtinou.

Bola to mladá deva, prednedávnom oslávila svoje dvadsiateštvrté narodeniny. Dlhé tenké nohy v bielych punčochách a módnych lodičkách boli to prvé, čo si Fred všimol. Očami prešiel po kostýme, až uvidel tvár. Áno, ten úškrn bol rovnaký.

"Áno, Mary Grace. Víťam ťa u nás," privítal ju. Podal jej kyticu voňavých červených ruží ozobených bielymi kvietkami. Deva sa potešila. Kvety sa jej zapáčili. Opatrne si ich zobrala. Naklonila sa a plným dúškom sa nadýchla. Voňali tak prenádherne. U nich doma vo Filipinách, videla rôznofarebné, ale tieto boli s tou vôňou také neskutočné.

"Ďakujem," ticho, sotva počuteľne zašeptala.

"Pôjdeme?" Fred ponúkol rameno. Mary Grace ho jemne chytila okolo paže. Ľudia si ich nevšimli, išli ako otec s dcérou. Fred vykročil rezkým krokom. Mary Grace mala čo robiť, aby mu stíhala. Toto nečakala. Podľa matkinho rozprávania čakala nejakého staršieho dôchodcu, znudeného s kyslou tvárou ako nejakého snoba.

Fred sa pýtal na jej starnúcu matku. A vždy, keď mu odpovedala, to nejako veselo okomentoval. Mary Grace sa začala chichotať. Jej život, a ani život jej matky, jej tak veselý nepripadal, ale po veselom okomentovaní mala pocit, akoby všetky smutné spomienky spadli z nej ako desaťtonový balvan. Pomaly sa uvoľnila aj ona. Nakazil ju svojou dobrou náladou.

Fred zavolať taxi. V taxíku jej rozprával toľko vtipov, že si nestihla všimnúť, kedy ubehla cesta. Ach, a koľko sa bála, že sa bude celý čas nudiť. Ale prosba matky znela, aby ten deň, dokiaľ bude čakať na spiatočný let, bola u toho uja z Facebooku. Dva týždne proila matku, že odovzdá balíček tomu ujovi a pôjde do hotela. Nijakého "ňud'asa" nechce ani o sekundu dlhšie vidieť. No teraz? Minúty ubiehali ako concord filipinských aerolínií, ktorý letí plnou rýchlosťou. Zaštrkotali kľúče, izba sa rozsvietila a voalá...

"Nech sa páči, madam, smiem Vás pozvať na večeru?"

Mary Grace prikývla s úsmevom. Krásne vyupratovaný byt, vyvetraný a vyvoňaný ako príroda za ich mestom, plný sviežych a krásnych vôní. Jednoduchý nábytok a dôkladne vyzametaná podlaha ju dostali. *'Toto je starý mládenec? Kto je tento človek, ktorý tak pomohol matke?'* Pomyslela si.

Sadli si k prichystanému stolu. Servítky, sviečky a taniere hrali hudbu, ktorá krmila žalúdok už očami. Pár okúzľujúcich momentov, filipínska hudba s tagalog textami. Ona rozprávala síce v nárečí waray waray, ale aj tak pesničky umocňovali pocit domova. Čakala, či náhodou do izby nevstúpi matka. Zbadala jej fotku v kúpeľni. Už zďaleka jej matka nevyzerala ako na fotke, ale ten úsmev ju hrial na srdci ako rozpálené filipínske slnko.

"Bolo od vás veľmi milé, že ste mojej matke pomáhali toľké roky," Mary Grace začala, keď dojedli a do obrúskov si poutierali ústa.

"Iba som si s ňou písal. Naopak, od tvojej matky bolo milé, že mi ťa dovolila spoznať."

"Ale tie peniaze, čo ste jej posielali jej pomohli. Hoci po pár rokoch ste jej prestali posielat', bolo ich dostatok, aby jej pomohli naštartovať nový život."

"Ja som jej nijaké peniaze neposlal!"

"A kto teda? Vravela, že si s vami písala. Vraj ste po nej chceli číslo účtu, a odvtedy jej stále chodili peniaze."

Fred sa rozpačito pousmial.

"Dieťa moje, to jej posielali cudzí ľudia. Tvoja matka tak roztomilo spievala, že som si nahral cez Facebook jej video. A trička, ktoré mi posielala, som odfoťil. Urobil som ebook, dal som tam video tvojej matky ako spieva, odfoťil pár tričiek a to bolo všetko. Ibaže do zmluvy som dal matkine číslo účtu. Zarobila prakticky sama sebe peniaze, a sama našla silu, aby sa o teba postarala. Máš silnú matku, dieťa moje, váž si ju, lebo veľa trpela, než sa dokázala sama postaviť na nohy."

"A vy ste jej k tomu pomohli, preto vám posielala tento darček."

"Ďakujem, aj tebe i tvojej matke. Ale v skutočnosti si jej ty pomohla najviac. Láska k tebe ju pohýňala dopredu, nie peniaze."

Mary Grace sa zapozerala do svetla sviečky. Zdalo sa jej, že zahliadla zvráskavenú tvár svojej starnúcej matky. *'Áno, matka ma miluje najväčšmi na svete. Prečo si to uvedomila až niekoľko tisíc kilometrov od domova, s týmto cudzím pánom?'* Nie, to teraz nepočká.

Vstala, úctivým úklonom sa poďakovala. Odišla do malej kúpeľne tak veselo vyzdobenej. Zo zrkadla si zobrala takmer bielu fotku. Na mobile rýchlo vyťukala číslo.

"Ahoj. To som ja. Darček som dala ujovi Fredovi. Áno, veľmi pekne ti ďakuje. Ja by som... som... sa ti tiež chcela poďakovať mami. Mami? Neplač. Veľmi ťa ľúbim. Prepáč, že som si ťa nevážila."

"Ľúbim ťa, najviac na svete! A nie že sa mi tam rozmaznáš v tom prekrásnom dome. Nieže od uja Freda budeš brať drahé darčeky. Aj keď je veľmi bohatý, nepatrí sa ho otravovať. Buď vďačná, že nám toľko pomohol," matka starostlivo dohovárala svojej dcére. V jej hlase však nebolo cítiť ani náznak výčitky. Matky ilujú svoje deti, i napriek všetkým pochybeniam ktoré dokážu porobiť.

"Huh?" ozvala sa dcéra. "Aký dom? Aké darčeky?"

"Ujo Fred je určite veľmi bohatý, keď nám tak dlho pomáhal. Odfot' ten jeho palác. Aj auto. Určite sa tak skoro v takej limuzíne nepovezieš!"

"Ehm, mami."

"Čo sa deje?!"

"Ujo Fred je chudobný pán. Býva v malej izbičke, do ktorej nás doviezol obyčajný taxík. On asi nemá žiadne auto. Ale také prenádherne ruže mi dal, mami. Keby si len vedela ako krásne voňajú!"

"Chudobný pán? Ved' päť rokov nám mesačne posielal toľko, koľko by som tu zarobila za rok."

"Áno, mami. Aj tu som mala na večeru šalát, ako keď som bola malá. Ale ujo Fred urobil špicového tuniaka."

"Poďakuj sa mu pekne. Aj za mňa. Povedz mu, že som veľmi vďačná, ako sa o nás postaral, a že aj teba teraz hostí."

"Samozrejme, mami. Veľmi ma prekvapil, aký vie byť veselý. Som rada, že som ho spoznala."

"Popros ho, že ak bude taký láskavy, či by si nenašiel čas, a neprišiel nás navštíviť. A ak je chudobný, tak mu zaplatíme spätnú letenku. Veľmi rada by som ho spoznala osobne."

"Dobre, mami. Budem končiť. Ozvem sa ti zajtra, keď prídem do Manilly."

"Lúbim ťa, dcérka!"

"Aj ja teba mami. Magandang gabi, dobrú noc!"

Dcéra, Mary Grace jr., spokojne zložila telefón. Zajtra letí naspäť. Už teraz sa tešila, že bude doma. *'Ale ako prehovorím Freda, aby šiel so mnou?'*

"Pán Fred, matka vás srdečne pozdravuje. Veľmi pekne vám ďakuje, že ste sa o mňa postarali. Mala by k vám jednu prosbu?"

"Akú, dieťa moje?" Fredovo oslovenie ju zasiahlo do srdca.

"Želala by si, aby ste nás prišli opozrieť," tak rada by mu povedala otec.

"Som starý na cestovanie. A príliš chudobný."

"Mama sa vám chce osobne poďakovať. Vravela, že vám letenku zaplatíme."

"Ráno ti poviem, dieťa moje," Fredove slová ju hladili po duši.

Keby len tá vedela, čo ju pri lete stretne. Ráno ju Fred prekvapil zakúpenou letenkou. Fred si zbalil malú tašku vecí. Bol to taký základný kufor. Ale tak pán Fred nie je žena, nepotrebuje toľko vecí, preletelo Mary Grace jr. hlavou. Kľúče odovzdal v byte na prízemí, Mary Grace si myslela, že kvôli kvetom.

Zábava mohla začať. V lietadle už len počúvala, čo všetko pán Fred vyviedol letuškám. Jednej letuške dal za sukňu vzadu vyrolovaný toaleták, tá to netušila, keď ju jemne capol po zadku. Len pár ľudí sa začalo smiať na nej. Ďalej vystrelil olivu do výstrihu. Iná pribehla s papierom na chrbáte LENIVÁ ALE TALENTOVANÁ. Poslednej hodil na podlahu pred nohy gumeného hada. A jej samotnej? Jej dal sekundové lepidlo pod nohy. Uvedomila si to, keď sa nemohla pohnúť a musela si lodičky vyzuť. Ale kedykoľvek prišli kolegyne, alebo keď sa to jej stalo, len sa v duchu smiala a zabávala. Nie na tento let celá posádka nezabudne. Ani piloti, ktorým poslalpresolený drink, aby si dali po službe.

Na letisku už čakala Mary Grace senior. Vlasy sa už dávno skrátili. Decentný úsmev dopĺňal sýtozelený kostým.

"Ahoj," potichu sa ozvala Mary Grace Villa.

"Kamusta, ahoj!" odpovedal Fred vo waray waray dialekte.

"Mami, on vie po našom?" Mary Grace jr. onemela od úžasu.

"Áno, nepochválil sa ti? Myslela som si, že budete spolu drkotať," matka to hovorila ako samozrejmosť.

Mary Grace jr. zakývala neveriacky hlavou. Pán Fred ju neustále prekvapoval. Odteraz sa spolu bavili ich rodnou rečou. Hoci vo Fredovom prízvuku bolo cítiť cudzí prízvuk, no čoraz viac si zasluhoval jej sympatie. Svojho otca nepoznala, ale túžila mať takého otca, akým bol pán Fred. Už sa tešila, že najbližšie dni bude s nimi.

Fred mal problém s posunom času. Pár dní trvalo, než sa spolu zladili a fungovali bez toho, aby niekto z nich išiel skôr spať. Matka ich povodila po známych filipínskych pamiatkach, ktoré boli blízko ich ostrova. Dcéra nemohla byť s nimi stále, ale vždy večer sa stretli a pri večernom šaláte sa jej pán Fred pochválil, kde bol alebo čo zažil. Jeho veselé komentáre jej pomáhali vidieť tieto pamiatky inak, ako ich ona vždy zažila.

Jeden deň si spravili výlet na pláž. Fred poprosil, že si chce vyhriať staré kosti. Dcéra sa tomu chichotala, veď pán Fred bol o sedem rokov starší od mami a tá zďaleka stará nebola. Cítila sa tak čudne. Trávievala s mamou na pláži veľa času, ale teraz to bolo iné. Napriek svojmu veku sa cítila ako malé dievčatko, ktoré ide prvý raz so svojim otcom i matkou na pláž.

Toľkokrát vysielala matke myšlienkami prosbu, či nemôže pán Fred ostať. Kiežby zostal a bol tu s nimi stále. Aj matka sa podľa dcéry na chvíľu zmenila. Stále bola vážna, ale po dlhých rokoch počula matku smiať. Od srdca. Kedysi by jej matka pohla len kútikmi úst. Ale

teraz? Veru, jej matka sa tak krásne smiala, prečo len nepozvala pána Freda skôr. Odteraz keď poletí za pánom Fredom, tak ho určite navštívi. Už mame nepovie nie.

Najprv sa šantili. Matka sa potom s dcérou začali opaľovať na deke. Fred sa zatiaľ hral v piesku ako mal dieťa. Čo zas len vymýšľa? No zaspala skôr, ako to stihla zistiť. Zobudili sa s mamou o hodinu. Fred ich obe ofrkal vodou. Potom mame naznačil, že má vstať. Ona mala počkať a až keď bola mama pár krokov ďalej, tak jej Fred zakryl oči. Čo zas ten fiškus vymyslel?

Mary Grace jr. išla pár krokov za nimi. Keď prišla k matke, uvidela kvety na piesku. Nad nimi boli v piesku vyryté dve obrúčky. Fred pristúpil k matke. Klakol si pred Mary Grace sr., zobral jej ruku do svojich.

"Zoberieš si ma?"

Mary Grace jr. vystrelilo ako šíp. Vrhla sa Fredovi okolo krku.

"Jasné, že si ťa zoberie. Budeš môj najlepší tato!"

Matka sa potom k ním sklonila. Dala Fredovi bozk na pery a prikývla. I ona po tom dávno túžila. A keď videla, že Mary Grace jr. ho prijala veľmi pozitívne, tak sa každý deň modlila, aby ju Fred požiadal o ruku. Preto ju poslala s darčekom, aby ho spoznala a zistila, či naozaj taký je, ako ho cez Facebook poznala. O to viac sa potešila, že aj jej dcéra ho má tak rada.